

Henrik Stubkjærs tale ved Søren Pape Poulsens bisættelse

Taler

Henrik Stubkjær
Biskop

Dato

9. marts 2024

Sted

Viborg Domkirke

Omstændigheder

Søren Pape Poulsen, der var partiformand for Det Konservative Folkeparti, døde pludseligt lørdag d. 2. marts 2024. Han blev bisat fra Viborg Domkirke lørdag d. 9. marts 2024, hvor biskop Henrik Stubkjær holdt denne tale. Sange og salmer: Du kom med alt det, der var dig (Forelskelsessang) Hil dig, Frelser og Forsoner Dejlig er jorden Altid frejdig, når du går

Søren Pape Poulsen døde midt i den livsgerning, han havde taget på sig. Han var midt i sin fremlæggelse af partiets udenrigspolitiske og ældrepolitiske prioriteter, da han pludselig blev uklar – og du, Søren, greb ham.

Han var i sit es. Han havde om formiddagen lige været inden om jer, Ruth og Svend, og fået en af dine nybagte boller, Ruth. Han så godt, at du havde lagt to boller frem – og indrømmede, at han havde lyst til den anden også, men han skulle jo lade være!

Hans politiske projekt var slet ikke færdigt – han skulle nå så meget mere.

Og så rammer ulykken.

Sjældent har vi set en reaktion, som i den seneste uge. Blomsterfloret og lyshavet fyldte indgangstrappen til hans bolig. Mindeord har fyldt i alle medier. Ord som omsorgsfuld, nærværende, ordentlig, dedikeret, og humoristisk har lydt fra højre til venstre. Og dybtføjte kondolencer er strømmet til jer, Ruth og Svend, og I andre nære venner.

Som Søren her i livet kunne bøje holdninger imod hinanden, forene og samle, således samlede han også i døden. Han samlede en hel nation.

Og nu søger vi sammen her i kirken – i det kirkerum, som Søren holdt så meget af. Vi kommer her, for vi mangler ord. Vi kommer her for at finde ord og trøst i

det kristne evangelium – og i salmerne, der har båret os i generationer.

Her i Viborg Domkirke har maleren Joachim Skovgaard gennem sine fresker skænket os en hel billedbibel, gående fra skabelsesberetningen på de første sider i Bibelen til Johannes Åbenbaring på de sidste sider.

Vi får her helt bogstaveligt fortalt vores lille historie ind i Guds store historie med os mennesker. Og Guds historie med os kan rumme os, som vi er. Det er en historie, der taler om både skabelse og lys, svigt og mørke, død og liv. Her er det Guds tiltale, der møder os. Her er det ikke ”noget for noget” – men ”nåde over nåde”, der møder os.

Her fandt Søren ro. Her kunne han være sig selv. Her kunne han vide sig kendt fuldt ud og taget til nåde – uden, at han fik en mikrofon stukket op i ansigtet og skulle give svar. Her kunne han hvile i et gudsnærvær, som gav livet og hverdagen en ny dimension. Her fandt han styrke og kræfter og blev holdt fast i håbet om, at kærligheden er stærkere end ondskaben. Her mødte han Guds tiltale: ’Også du er min elskede. Gå så ud og bliv min medskaber på livet ved at dele ud af den kærlighed, du har modtaget’.

Gudstjenesten var for Søren som livets åndedrag. Her trak han livet og håbet ind og fik styrken og sendelsen til at gå ud til en ny uge – i det travle, meningsfyldte og ansvarsfulde liv, der var hans.

Det kristne håb var bærende for Søren's liv. Det er også på det håb og den tro, vi nu overgiver ham i Guds hænder. Og det er fra samme tro og håb, at vi må hente styrke og trøst til det liv, som nu ligger foran os, og som i helt særlig grad er forandret for jer, Ruth og Svend.

Søren var et familiemenneske. Der var ganske særlige bånd mellem jer tre. Det ved alle, som blot kendte lidt til Søren. Han fortalte vidt og bredt om mor og far. Han gjorde det med både stolthed, kærlighed og varme. I var hans faste holdepunkt og støtte i alt, hvad der hændte ham. At han var adopteret, har han vidst, fra han var ganske lille. Du, Svend, fortæller, at det største øjeblik i dit liv var, da en medarbejder på børnehjemmet lagde en bylt i dine arme – og det var Søren. Og du, Ruth, fortæller, hvordan Søren, da han var 3-4 år gammel, pludselig spurgte dig om, hvordan det var, da han lå inde i din mave. Du var overrumplet og tav; men kort efter hentede du ham ind i sofaen og fortalte, at

han havde ligget i en fremmed dames mave, og at I havde været så utrolig heldige at få ham. Så puttede han sig helt 'fjale' ind til dig. Og næste dag løb han ud i stalden og råbte: Far, far! Mor og jeg har en hemmelighed: jeg er adopteret!

Søren har mødt sin biologiske mor og sine halvsøskende, og det var en dejlig oplevelse, har han sagt; men der var aldrig tvivl om, at det var hos jer, han var hjemme.

I skabte et hjem, hvor Søren og hans kammerater fik frihed og råderum. Søren har set op til jer. Selvom du, Ruth, måske nok synes, at I var blevet lige lovligt 'lige', når Søren kunne finde på at tysse på dig i kirken og sige, at du ikke behøvede at synge opera! Eller han smed dig ud af køkkenet og sagde, at nu tog han over! Men en "god dreng" forblev han!

I jeres hjem blev der diskuteret politik omkring bordet. Her stiftede Søren allerede i konfirmationsalderen - sammen med dig, Michael og Simon og flere - "Thorsø KU". Møderne blev holdt på loftet i stuehuset hjemme hos Søren, og du, Ruth, stod for forplejningen: nybagte boller med spegepølse!

En dag fik Søren den ide, at det konservative burde profileres noget mere i Thorsø. Derfor tog han en rød svinespray og skrev et stort C på alle døre i stalden og udhusene. Du, Svend, var ikke helt begejstret og forsøgte med en højtryksrenser at fjerne denne politiske ytring. Men det var umuligt, og du gruede lidt for, hvad grisehandleren ville tænke, for han var ivrig venstremand.

Det var jer, som gav Søren hans grundværdier i kristendommen og i politik. Og Søren har fortalt, hvordan de bibelske tekster for alvor blev åbnet for ham, da han fik fru Rousseau til kristendom i første klasse. Hun kunne fortælle i billeder, så teksterne blev levende for ham, og noget blev plantet i ham.

Hjemme lærte Søren også glæden og roen ved at færdes i naturen. En glæde, han i rigt mål dyrkede omkring Viborg søerne eller igennem byen med sin elskede hund Maggie.

Ved Sørens dødsleje sagde du, Ruth, gentagne gange, at Søren var jeres guld. Og det var han. Tabet kommer I aldrig over. Søren vil altid være en del af jer. Men I må nu finde styrke i troen og de mange dybtføjte tilkendegivelser, der er sagt af politikere fra det yderste venstre til det yderste højre, de mange blomster og lys

ved Søren's trappe - de tusinder, der på Viborg Stadion klappede i 1 minut i søndags, og de mange tusinde fra både Danmark og udlandet, som sørger sammen med jer og har sendt - og fortsat sender jer - varme tanker og hilsner.

Det var hos jer, at Søren's politiske tanker modnes. Han kom i kommunalbestyrelsen i Bjerringbro, fik en shippinguddannelse på Grundfos, hvor han fortsat er kommet med stor glæde. Han blev udlært lærer og fik job som leder af ungdomsskolen.

Da så kommunesammenlægningen kom, røg han med til Viborg kommunes byråd – blev udvalgsformand og fik sine første barske lærepenge, da han som udvalgsformand måtte stå forrest i skolelukninger. Men kort efter blev han borgmester med dig som forhandlingsleder, Søren – et parløb, I fortsatte og udbyggede, lige til Søren døde i lørdags. Søren blev borgmester på blot 3 konservative mandater og med støtte fra både socialdemokratiet, SF og DF. Han evnede at samle forskellige holdninger til et handledygtigt byråd. Og allerede ved næste valg blev mandattallet fordoblet, og Søren indtog pladsen som ”Bykonge i Viborg”.

Her kunne han være blevet. Men da der blev kaldt på ham fra Christiansborg, tog han det på sig, blev partileder og formåede i de ti år, han fik på posten, at samle partiet. Søren oplevede mange politiske sejre – skabte ”Pape Power” i partiet, førte partiet i regering, fik sin bedste tid som justitsminister, hvor han satte aftryk, og som også skabte respekt i de andre nordiske lande.

Men han har også oplevet modgang og nedture og har måttet kæmpe for at holde sammen på både sig selv og partiet. Han er blevet budt mere, end noget menneske burde bydes. Han har vist sin styrke og sin vilje til at kæmpe for de værdier, han troede på. Han gav aldrig op. I en podcast udtrykte han det sådan: ”Står du i skidt til halsen, så husk at se op.” For ”man render ikke af pladsen!”

Han var en fighter, og han var stærk. Han kendte til indignationen, særligt hvis mennesker, han holdt af, blev dårligt behandlet. Eller hvis nogen talte dårligt om demokratiet eller politiet, som man oplevede det ved en afsluttende partilederrunde i TV.

I sidder rigtig mange her, som er blevet beriget af jeres nære venskab med Søren. I fra Det konservative Folkeparti på Christiansborg og her fra Viborg – Søren og

Morten og alle I andre – og nære venner fra barndommen, har virkelig udvist en enestående omsorg for Sørenns forældre og for hinanden.

I – og alle I andre nære venner fra politik, erhvervsliv og så mange andre sammenhænge – giver tydeligvis igen på den omsorg, Søren har vist jer. Han var en trofast ven, og han spurgte ind til jer og jeres børn, som var det hans egne.

Han var klassisk konservativ – ”inkarnationen af Gud, konge og fædreland”, som én har udtrykt det. Han var omsorgsfuld og havde blik for mennesker på kanten, hvilket hans engagement i Møltrup Optagelseshjem tydeligt viser. Og det er gengældt. Mændene her satte spontant en indsamling til en krans i gang.

Søren var toppolitiker med stor indflydelse og magt. Men han glemte aldrig, hvor han kom fra. Han mødte andre i øjenhøjde og havde altid tid til at standse op og få en snak. Som justitsminister kunne man møde ham her ude på Domkirkepladsen en aften på vej ind på bagsædet af en politibil, fordi han lige ønskede at komme med på en nattevagt – for at lære den virkelighed at kende, han i regeringen skulle lovgive for.

Hans alt for tidlige død vil aldrig komme til at give mening. Men hvis den kunne afstedkomme en eftertanke blandt jer politikere og os alle omkring tonen i debatterne – og fremmane en selvransagelse hos pressen om, hvordan man behandler jer folkevalgte politikere, der uanset partitilhørsforhold træder op for demokratiet og dagligt kæmper for vore danske værdier i folkets tjeneste – så ville det være i Sørenns ånd.

Søren var en stærk personlighed, som hvilede i sig selv.

Men han var også en blød mand, og det gik ind, når hans ordentlighed blev beklippet. Og tak for det! Vi har brug for menneskelighed også i politik. Søren vidste man, hvor man havde. Han var ærlig, stillede op og mødte mennesker, lyttede og talte fællesskabet op – et bolværk imod politikerlede.

Han døde med det kristne håb som bærende livsanskuelse. Et håb, som vel næppe udtrykkes stærkere end i den salme af Grundtvig, vi lige har sunget: Ja, jeg tror på korsets gåde, gør det, Frelser, af din nåde. Stå mig bi, når fjenden frister! Ræk mig hånd, når øjet brister! Sig: vi går til Paradis!

Æret være Sørenns minde!

Kilde

Manuskript tilsendt af taler

Kildetype

Digitalt manuskript

Tags

Mindetale

Relateret

12. marts 2024

URI

<https://www.dansketaler.dk/tale/henrik-stubkjaers-tale-ved-soren-pape-poulsens-bisaettelse>